

**CIHM
Microfiche
Series
(Monographs)**

**ICMH
Collection de
microfiches
(monographies)**

Canadian Institute for Historical Microreproductions / Institut canadien de microreproductions historiques

© 1995

Technical and Bibliographic Notes / Notes technique et bibliographiques

The Institute has attempted to obtain the best original copy available for filming. Features of this copy which may be bibliographically unique, which may alter any of the images in the reproduction, or which may significantly change the usual method of filming are checked below.

L'Institut a microfilmé le meilleur exemplaire qu'il lui a été possible de se procurer. Les détails de cet exemplaire qui sont peut-être uniques du point de vue bibliographique, qui peuvent modifier une image reproduite, ou qui peuvent exiger une modifications dans la méthode normale de filmage sont indiqués ci-dessous.

- Coloured covers / Couverture de couleur
- Covers damaged / Couverture endommagée
- Covers restored and/or laminated / Couverture restaurée et/ou pelliculée
- Cover title missing / Le titre de couverture manque
- Coloured maps / Cartes géographiques en couleur
- Coloured ink (i.e. other than blue or black) / Encre de couleur (i.e. autre que bleue ou noire)
- Coloured plates and/or illustrations / Planches et/ou illustrations en couleur
- Bound with other material / Relié avec d'autres documents
- Only edition available / Seule édition disponible
- Tight binding may cause shadows or distortion along interior margin / La reliure serrée peut causer de l'ombre ou de la distorsion le long de la marge intérieure.
- Blank leaves added during restorations may appear within the text. Whenever possible, these have been omitted from filming / Il se peut que certaines pages blanches ajoutées lors d'une restauration apparaissent dans le texte, mais, lorsque cela était possible, ces pages n'ont pas été filmées.
- Additional comments / Commentaires supplémentaires: Text in Ukrainian.

- Coloured pages / Pages de couleur
- Pages damaged / Pages endommagées
- Pages restored and/or laminated / Pages restaurées et/ou pelliculées
- Pages discoloured, stained or foxed / Pages décolorées, tachetées ou piquées
- Pages detached / Pages détachées
- Showthrough / Transparence
- Quality of print varies / Qualité inégale de l'impression
- Includes supplementary material / Comprend du matériel supplémentaire
- Pages wholly or partially obscured by errata slips, tissues, etc., have been refilmed to ensure the best possible image / Les pages totalement ou partiellement obscurcies par un feuillet d'errata, une pelure, etc., ont été filmées à nouveau de façon à obtenir la meilleure image possible.
- Opposing pages with varying colouration or discolourations are filmed twice to ensure the best possible image / Les pages s'opposant ayant des colorations variables ou des décolorations sont filmées deux fois afin d'obtenir la meilleur image possible.

This item is filmed at the reduction ratio checked below /
Ce document est filmé au taux de réduction indiqué ci-dessous.

10x	14x	18x	22x	26x	30x
12x	16x	20x	24x	28x	32x

The copy filmed here has been reproduced thanks to the generosity of:

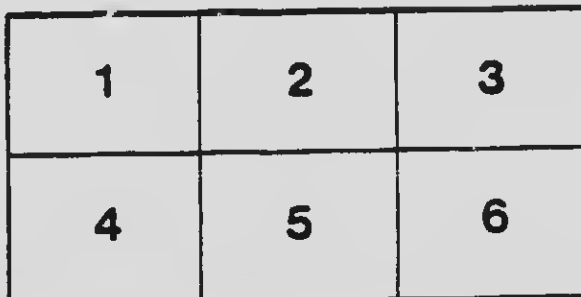
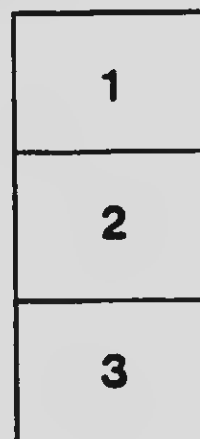
National Library of Canada

The images appearing here are the best quality possible considering the condition and legibility of the original copy and in keeping with the filming contract specifications.

Original copies in printed paper covers are filmed beginning with the front cover and ending on the last page with a printed or illustrated impression, or the back cover when appropriate. All other original copies are filmed beginning on the first page with a printed or illustrated impression, and ending on the last page with a printed or illustrated impression.

The last recorded frame on each microfiche shall contain the symbol \rightarrow (meaning "CONTINUED"), or the symbol ∇ (meaning "END"), whichever applies.

Maps, plates, charts, etc., may be filmed at different reduction ratios. Those too large to be entirely included in one exposure are filmed beginning in the upper left hand corner, left to right and top to bottom, as many frames as required. The following diagrams illustrate the method:

L'exemplaire filmé fut reproduit grâce à la générosité de:

Bibliothèque nationale du Canada

Les images suivantes ont été reproduites avec le plus grand soin, compte tenu de la condition et de la netteté de l'exemplaire filmé, et en conformité avec les conditions du contrat de filmage.

Les exemplaires originaux dont le couverture en papier est imprimée sont filmés en commençant par le premier plat et en terminant soit par la dernière page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration, soit par le second plat, selon le cas. Tous les autres exemplaires originaux sont filmés en commençant par la première page qui comporte une empreinte d'impression ou d'illustration et en terminant par la dernière page qui comporte une telle empreinte.

Un des symboles suivants apparaîtra sur la dernière image de chaque microfiche, selon le cas: le symbole \rightarrow signifie "A SUIVRE", le symbole ∇ signifie "FIN".

Les cartes, planches, tableaux, etc., peuvent être filmés à des taux de réduction différents. Lorsque le document est trop grand pour être reproduit en un seul cliché, il est filmé à partir de l'angle supérieur gauche, de gauche à droite, et de haut en bas, en prenant le nombre d'images nécessaire. Les diagrammes suivants illustrent la méthode.

MICROCOPY RESOLUTION TEST CHART

(ANSI and ISO TEST CHART No. 2)

4.5

5.0

5.6

6.3

7.1

8.0

9.0

10

11.2

12.5

14.1

16.0

18.0

20.0

22.5

25.0

28.2

31.5

36.0

40.0

45.0

50.0

56.2

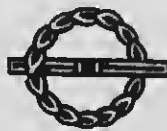
63.0

APPLIED IMAGE Inc

1653 East Main Street
Rochester, New York 14609 USA
(716) 482 - 0300 - Phone
(716) 288 - 5989 - Fax

ІСТОРІЯ
○
ЗОЛОТОКРИЛІМ
ЛИЦАРЮ.

НАКЛАДОМ РУСЬКОЇ КНИГАРНІ 850 MAIN ST.
WINNIPEG, MAN.

„ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА“.

Хто ще немає збірника народних і патріотичних пісень, нехай не пожалує пару центів і замовить собі

ЩЕ НЕ ВМЕРЛА УКРАЇНА“

150 найкрасших патріотичних пісень на фортечній; I. часть музична, II. часть текст. Зложив Д. Січинський. В мідній опр. 3.00

1. **НОВИЙ ЗБІРНИК 65 РІЖНИХ ТАНЦІВ**, українських і других націй, як українські козачки, польки, танці російські, єврейські, болгарські, мадярські чардаші і много інших — на скрипку, мандоліну, корнет і кларнет. — Ціна 60ц

2. **ЧУДОВИЙ ЗБІРНИК 300 КАВАЛКІВ РІЖНОРОДНИХ ПІСЕНЬ І ТАНЦІВ** українських і других націй, як польки, коломийки, вальці, танці польські, єврейські, болгарські, румунські, мадярські, угорські чардаші і много інших — на скрипку, корнет, мандоліну і кларнет. — Ціна 1.60

ДО НАБУТЯ Є ТАКОЖ:

М. КРОПИВНИЦЬКИЙ.

„Де ти бродиш моя доле“

Дует для тенора і барітона з акомпліментом п'яна.

У величезнім форматі. — Ціна 40ц

Ф. КОЛЕССА.

„ВУЛИЦЯ“

на хор мішаний, мужеський і сольо.

У величезнім форматі. — Ціна 75ц

Наша Дума.

Українсько-Руські народні пісні для хору.

Наглядом Руської Книгарні. — Ціна 1.50

Школа на скрипку

Самоучитель а українській мові. Найдешкий спосіб вичити ся самому грати на скрипці без помочи учителя. — Ціна .. 1.50

RUSKA KNYHARNIA

848-850 Main St.

Winnipeg, Man.

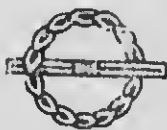
NATIONAL LIB.
CANADA
BIBLIOTHÈQUE NATIONALE

ІСТОРІЯ

ЗОЛОТОКРИЛІМ

ЛИЦАРЮ.

НУКРДУР

НА ЗАКАЗ РОСІЙСЬКОЇ КНИГАРНІ 850 MAIN ST.
WINNIPEG, MAN.

PG 3971

H1

277

1919

Як пропало дівча з дорогим брилянтом і нілько стратили люди на її пошукуваню.

Давно колись б в собі один великий пан, мав багато сіл і міст, мешкав в богатому замку, мав множество слуг і коней, а гроши стояли в нього б очима в пивницях. В скарбниці знова, від дорогих каміннів і великих бриліантів аж в очах чоловікові мінкло ся. А мав той пан одну дитину, дитину милу і чудово гарну, що рівної красою не було на світі.

І стало ся, що коли отець розмавлів з гостями, дитя виїшло саме в город, з городу пішло через поле до ліса а де вже з ліса поділо ся, того ніхто не знав, бо пропало без сліду.

Шукали дівчачки по цілій околиці, та дарма. Тисяч слуг на конях пустили ся по всіх сторонах, тисяч приватців на другій тисячій коней поїхали також, люди з міст і сіл вирушили піхотою: всі шукали і шукали, що раз далі і далі, але ніхто не знайшов її сліду, дівчачки нігде не знайдено.

І довго тривало те панукуванє, дуже довго, — літами. Люди постаріли ся, ба! й повмирали, але панукуванє не скінчило ся, бо син від батька, онук від діда довідував ся о пропавшій дитині, і один другому шептав, що дів-

ча мало з собою найкоштовіший і найдорозний брильянт який лише є, або може бути на світі; такий дорогий, що нема стільки грошей щоб його заплатити, так гарний що гасить всі краси світа, і так пожаданий, що хто раз лише вчув про нього, то забути його вже не міг. Тож одні старіли ся і вмирали, другі родили ся і доростали, але пошукуване як було так було.

І дивна річ — люди завсеїди говорили, що пропала дівчиця є все ще тою дівчишкою і має той дорогий брильянт на грудех. хотий гід того часу онуки і правнуки помирали. і хотий вже не десятки а сотки літ проминули.

Чи бідний хлопчина знайшов кости під каменем і меч з написом. і жив на пущі яйцями і медом диких пчіл.

Було про те всеюди смутно. бо була кругом велика біда: ніхто не знав куди шукати, але й також ніхто не міг людям випраєвидувати щоб вже не шукали.

Тоді то стало ся, що йшов собі бідний хлопчина вигонтаю дорогою. звичайно щоб шукати, як інші шукали. Спека була велика. Розпечений пісок палив босі ноги хлопчини. піт лляв ся з чола, сонце пекло в голо-

ву і разило очи, бо не було чим накрити голо-
ви. Взносячі ся порохи осідали в горлі, від чо-
го ще більше нити хотіло ся, а ту навкруги
нігде нема води ані дерева під котрим би мож
було спочати.

Пійшов хлончина з дороги, може де на
боці буде стежка не така лісковата, може там
потічок який знайде, або місце заслонене від
сонця. Але дарма — ні спеки, ні спраги і го-
лоду ніяк позбуть ся. Інше великий камінь
лежав на поли, а при нїм порозкидані кости
давніх небійників. Маневно колінь так само
пнукали затраченого скарбу і знайшли ка-
мінь, а при камені смерть.

— Га! погинулисте, вам вічний спокій.
але мені втечайте з місця — гукнув хлончи-
на, позбрав і повідеував кости з під каміня,
а вбравши широку кість від лопатки, наче
лопату, зачва конати і відкидати пісок, щоб
собі виколобити яму під каменем, в котрій-би
міг холодійше і безпечійше від сонця по-
містити ся. Конас і конас, а тут кости на ко-
стях лежать від самого верху, мов би всі люди
тут мали свій цвинтар.

— З дороги! — гукнув хлончина, і добу-
ваючи з землі кости, ані не спостерігас, як з
того повстала велика куна, як зробила ся глу

бока яма, що вже спека в ній не докучала. Ще раз загортає землю, як параз суха кість стукне о желізо, а на споді показує ся лицар, мовби дуб повалений. Лежав в желізній зброї, від стін до голови кований, при нім меч здоровезний з лівої, тяжкий буздяган з правої сторони.

— Я тебе не піднесу! — думає собі хлончина, але коли за вершок хватає, лишив ся гершок в руках, а з внутра вишала труняча голова.

— Такій голові панка не потрібна! — сказав хлончина і, хапаючи далі за грудь не бітника, витряє з желізної зброї струйнілі коєги, що так синали ся, як сиплять ся оріхи з діравого мішка.

Тенер видвикус старшій меч, з ржи його витирає, з похви витягає, і бачить щербу за щербю, якби на сїкачи котрим рубано коєги. Здовж меча спостерігає якийсь старшій панше, але хлончина читати не вміє.

Нагло вишрекус в глибокій ямі жерело чистої здорової води, і пливе а пливе, аж ось тут-тут верхом переливає.

— Із спраги не загину, спека мозгу мені не висунить, а де номіг Бог тільки, допоможе заспокоїти й голод. Отже йде в сторону

свіжких яєць, а під гніздом на землі невеличка кунка меду, котрий папосили дикі пчолы. де вода сама собі дорогу робить, виконує рієць і не спостерігає як від каменя віддаляє ся Втій-же хвилі зриває ся перед ним з гнізда великий птах, показує ся в гнізді кільканайцять

— Добре й те — подумав хлопчина — голод найлішній кухар і на сирово приправляє. Живі живих кормити мусять.

Підкріпленій вертає до каменя, копає глибокий гріб і в нїм з пошаною складає кости, припенує землею, а оружїє складає на могилї.

Відтак приклякнув на могилї, відмовив молитву за померші душі, а потім сїв собі край могилы і дивив ся на заржевілий меч і на старе письмо, котрого перечитати не вмів.

— Ви лежите в гробі і ваше шуканє скінчилось, але мене чекає та сама дорога, котрої не знаю, і віднайти не можу. З вас лишили ся мертві кости і той старий щербатий меч. і хотїй ви шукали ціле житє. ніхто з вас сказати менї не може, що бачив і куди-б то шукати треба. Оружїє для мене за тяжке меча піднести не можу. Га, поверну між люди, щоб мене навчили читати, щобим знав, що на нїм стоїть написанє.

III.

Як хлопчина вчить ся письма і відчитує знаки і згромаджує шукаючих пди камени.

І вернув хлопчина, двигаючи старий меч за собою, потім сховав его в безпечне місце, а ходячи поміж мудрі люди, старав ся навчитися ріжного письма, сидів над старими книгами о холоді і голоді, в день і в ночи, аж з малого хлопчини виріс великий сильний і уродливий мушца, вчений ріжних письм, мудрої голови і відважного серця. Тоді пішов від чужих людей на свою землю, де мав старий меч захований, відкобув його і вправним оком відразу вчитав:

„Нема дороги до ньої, дівча знаходить ся під сильним замком і не здобути її силою, бо ключ страчений, а замки сильні; дорога проста, лиш веї разом.”

Читав молодець, читав, і не багато розумві, отже пішов знова між людей, щоб більше довчити ся. І коли поміж люди нахотив ся, навчитав, навчив і напрацював ся, що знав як від голоду боронити ся і на хліб працювати, як дороги собі умоцувати де їх нема, як клямки і замки обслуговувати, як до чих промовити, як оружієм володіти; тоді знова до схованого

мечі повернув, довго над ним сидів в задуманню, читав і читав старе письмо, аж варенці клякнув на коліна, вомовив ся горячо, а потім встав і прищипавши меч рушні в дорогу до каміни, котрий був знайди як бодучи сідце хлопчиною.

Но дорослі здибав людей, бідучих не знати до і невчасних, як батьки і діди вусаки.

— А куди?

— Не знаю! відповідано.

— Но що?

— Шукую!

— Чого?

— Не знаю.

— Ходи за мною! — говорив тоді, і одні йшли з доброї волі, другі сипрали ся; отже одних просив, тамтим грозив, інших намовив або й примусив, аж забрав всіх котрих лиси здибав.

Йшли через горячі піски, парючи собі бо сі ноги, терплячи голод і схлучи від сипраги.

Молодець зібрав їх при великім камени, і там нагало могили порозставляв їх, знимлю водою напоїв, о погребаних кістках оповів, оружіє на могилі показав, і меч свій з руки подавав, але ніхто письма читати не вмів.

І почав ся сиродити між зібраними, і

кожний, припоминаючи собі, що чув в молодости від старих, добавляв слова до слів інших, аж показало ся, що затрачене діло враз з дорогим брилвантом є десь далеко, але ніхто не знає до неї дороги, бо доси, хто пішов, не вернув. А всі горіли великою любовію і тугою до затраченої, і всі днем і ночью лиш о ній думали.

Тоді встав молодець і сказав до них:

— Слухайте, що на тім мечі стоїть!

І перечитав їм від слова до слова шістьмо на мечі, а потім сказав:

— Про дорогу нема журби, лиш прдстоїти треба, і все втрібно з собою мати. Отже верім ся всі, і нехай кожний понукає, де стоїв дім його батьків, а там нехай ся на дорогу заємотрить у все що потрібне. Відтак вирушимо разом.

Як повернувши ся всі до виправи довго приготавлили ся, потім вирушили і назад вертали ся, аж нарешті в пустині осіли.

І вернули всі домів своїх батьків; там за стали пустки, що не було чим вижити, а тим менше на дорогу заємотрити ся. Але добра рада і ліпший ще примір молсдня, стали ся заохотою для всіх. Почав теді кожний ходити

коло свого: той побудував хату, тамтой поле у правляв, сїяв і коєнв, инний направляв одїж і шив чоботи, а ще одні вози до дороги ладив. Але до того був рік за короткий, другий рік та кож щ ене вистарчав, аж пятого року яко тако вибрани ся і рушили в дорогу, заосмотрені на довний час.

З молодця був вже дорослий муцшна, і рядив веїмн.

Рушили в дорогу разом, і йшли днем і ночью. Але що приходило ся їм переходити через великі піски, отже подорож не йшла скоро, що мали — з'ї.ш. а коли перейшли піскову дорогу, надїбали багна, болота, котрих гже не було можна перебродити. Тодї веї опустили руки, лише молодий провідник закликав:

— Вертаймо чимекорше, бо зде вибранисьмо ся. На старім мечі стоїть: „Пемь дороги до неї“ — а тепер розумію. Треба нам навчити ся робити дороги, і мати до того всякі приряди. Вертайте отже безпроволочно.

І вернув кождий на своє місце, а там знова через пять літ приготавляли ся на пово, приготавляючи запаси живности і т. д. Но пяти літах рушили в дорогу на пово, прочинуючи собі через піски вигідну дорогу. З пелв-

ликим трудом добилися ся до тих багнів, і бодотів, і через них почали собі робити вигідну дорогу, щобн йти далі і мати з дому поміч о кожній порі.

Тяжка то була праця, але йшла скоро; аж параз знова нова показала ся перешкода. За багнами надіюали високі, десь аж в хмарн ся гаючі гори, стрімкі, гладкі, під котрі лиш птах може підлетіти. Даремнійська отже праця! А тут з гори, де сонце заходить, сїяс золотий замок, і веї прочувають, що в тому замку є пронавне дівча, що там укривас ся той дорогий брилянт. Нохилили сумно голови, опустили руки, а котрий пробував лїзти на скалу злітав на долину і забивав ся на місци.

Провідник тоді закликав знова:

— Чиме горне вертаймо, бо зле вибралсьмо ся. На старім мечі стоїть: „Дівча знаходить ся під сільним замком.“ Отже тепер бачимо веї, що она там в горі в золотім замку, а ми ще неспосібні до зроблення собі в каміни дороги. Треба й того навчити ся, а тоді спруншли на пово.

І вернули до своїх домів, а там одні ходячи коло рілі і звичайного занятя, працювали на хліб і на щоденні потреби, пині навпробляли собі начиня до розбиваня камінів, до

розбиваая скал. Днем і ночью виравлили ся в таку працю, по няги літах доперва, були готові до дороги. Знова тоді вирушили, а пролодив ними той самий провідник, котрий та-вож навчив ся мірити гори, видумувати спосо-би і улеклувати працю.

Проїшли скоро вигідну дорогу, ніски і болюго, стали при свалистих і гладких горах, сейчас розпочали тяжку працю.

Вже мали дорогу готову, вже думали бу-ти близько золотого замку, котрий сїв з гори при сходячим і заходячим сонці, але показало ся з верника гори, що золотий замок о 100 миль дороги від них віддалений, а вкола ньо-го безлюдна пустиня. З дому задалеко дово-зити, під гору майже неможливо підвезти, а довкола на 100 миль нічо не росте.

— Туту вертати не можна, — закликав провідник — тут пустиня голодом сїс, як на старім мечі стоїть. отже нема ради, треба з пу-стині зробити врожайне поле, щоб було з чого жити, і чим живити ся в дальній дорозі.

Як через пушу до золотого замку переправлялися, обігнались від покуси, що старий дід оповідав, також о співаючих огородах і другій покусі голодних.

І знова літа упили на тій виправі, і що дня сив від сонця золотий замок, начеб на долої, здавало ся що ось тут перед ними. У всіх серцях повстала неперенерта жадоба до тертя до замку і побаченя дівчати враз з дорогим брильянтом, але дорога начеб продовжувала ся, отже кінця дійти не могли.

Паренті, йдучи днем і ночью, прийшли одного ранку в дуже гарне і розкішне місце. На високій горі блистів перед ними золотий замок, а ту-ж перед ними розкішний гай, зелені сніожати, крізь котрі перепливала річка, а край берегів тої річки росли цвітучі дерева. Тисячі пташків пречудно співали, уполюючий запах розходив ся навкруги, при дорозі як гарнетал гарне озеро, на нім біленькі лебеді і мисекство водяної пташини, ізза корчів на золотих човнах пливали пречудної вроди дівниці, співаючі чарівні пісеньки і пригравали на золотих гуслах пориваючі мелодії.

Провідник став, зачарований тим видом, чув отже, що та гарна околиця, тої чар наоколо, тої сив і музика, та краса співачок

ханають за серце і завертають голову. Споглянув поза себе на своїх і пізнав відразу, що всі подібно, або й ще більше в зачаровано і того ві прокинути все, а побігли за голосом тонів, щоб якнайблизше стати при гарних співачках.

Споглянув на старий меч і перечитав на ній: „І не здобути її сал. до.“ І одразу відвернувши всім і завернути ся назад, а скоро відійшли далеко, що вже співачок не могли доглядати, ані співу додати, доказав поєднати міську в мішки і кождому повний мішок втиснути на плечі аж через голову, сільню притисати, міркуючи, що треба буде заснавати озере, що би зробили собі греблю. Там на себе мішок взявши теж, казав рушити острым кроком снішити ся як найскорше. Як лиш прибули близько тих співачок ті ще гарнійше співати почали, а навіть з човнів висунувши ся на цю верхню воду розпочали танці, виспівуючи чарівним голосом, ваблячи своїми гучними жестами і запрошуючи до себе: провідник казав бігти скоро, а тоді синав ся пісок з мішків перед очима двигаючих, що обложені тягарем, котрого скинути не могли, мало чули, а ще меньше бачили. Умучені і зронені потом керейшли місце повне покуси і станули над

бістрою рікою зватору татар з мішків висипали.

Над берегом води сидів дід сивий як голуб. Той побачивши їх, встав з кміни і сказав:

— Перешлишесте щасливо піски забиваючи огнем, бачили сіючі смертю, високі і стрімкі скали, пустині забиваючі голодом а навіть люду, красотою до себе приваблюючи.

Ніколино ви були пішли за голосом співачок, булиюшесте всі потонули в воді. Слава вам, але страшнийні і небезпечнийні чеканогь вас річи. Той побідить, хто витривас до кінця; хто не витривас, утоне навіть у самого берега.

Не багато на те звертано уваги, але провідник брав кожде слово на розвагу і в паміти їх собі ховав. Но короткім виночнику казав вирушити далі. І перебули дорогу дуже тяжку, бо що хвиля йшли то в гору, то з гори, а ноги совгали ся по слизькій дорозі. Уморені, зголоділі так, що каміня готові гризти, а однак не мали чим поживити ся, бо живність за ними далеко остала ся в заді.

В тім побачили по обох сторонах дороги чудові огороди. В них дерева повні найгарнійших овочів і овсдаючих їм аж під ноги. В

огородах знаходилися сія столи заставлені най-вибірнішими погравами.

— І не веди нас во іскушення! — закликав провідник. Радше вертаймо до Хіба нашого повасдачаво, — сказав далі, а не знаваючи казав чимварне вертати веім. Заледиті вальдох сїя крові дофну, и сї, надїбали власні вєзи з гавдєсно, оудє покрїпнєнєсє рунїли дєї. Знїкали ті зарївні огороди, на вє дїїм камїни сїдїв зї са той самїї дїд снвїї в в голуб, і сказав:

— Стара гам, що пографїлїєсє поудєї снвєрї сї і уднїкунїєсє тругнїи. Але тєкнєнє вє чєкєє вєсє проба.

І йшли вєни далї, ає тут увєла нєкєю густє мрєкєлнїє і сєкєю сє тємнє що однї другого не бачнїв, хєть йшли кунєю туж при сєбї.

Пєвкєло нїх знов вїдзвєли сє голосє, рєчєб вїтє днїкнх звїрєт, зблїзєкєючнх сє нєкє рєкє бнєзнєс, то знов брєзкїт оружєа і нєрєрєкєтєючї вєснїї зєїкн, а тємнїлєсє з кєждєю хвєдєю. Здєвалє сє, що снльнїї вїхєр внєкєрєкєтєє дєрєвєм в дїєї і вєлнїтє на їхнї голєвн, то зновє нє дрєжнїтє зємлєя і нїд нєгємн рєзєтєчєє сє. Вєї стрєхн зрємєднїлї сє тут здєкєлєсє, а йдучн в тєкнїї тємнєї, нє бєчучн, і о

ступують і не знають що може бути перед ними.

Провідник казав взяти ся за руки, і сильним голосом заспівав набожну пісню, а так йдучи рука в руку і співаючи з цілої групи, наобразили двати і заглушили своїм голосом всі страхи. Мраковина теж сей час розвіялась, показало ся сонце і побачили ту-ж перед собою замок.

Замок був золотий від фундаменту аж до кінця даху, а стояв на високій, ніклом блискучій скалі стрімкій, начеб мурі костельної вежі. На замку сиділа пречудної уроди дівчина, сумна і заплакана, що серце тріскало дивитись на неї, і якийсь невитолкований чар, котрий з погляду її влинув, потягав кожного до неї. На грудех дівниці блистів великий брилянт, начеб сонце, навколо неї сиділи пугачі та сови, і острячи свої великі голови, а той знов мозог їй видзьобував; другий до грудній щоби додзьобати ся серця; третій до уст, що би їй видзьобати язык. Кождому з дивлячих здавалось, що те що тернить дівниці, то йому самому діс ся. Така сильна люб згоріла до нещасливої.

не зважаючи, з затисненими п'ястуками заду мували ся кинути на замок.

— Незрячі! — гукнув провідник, — чи не видите що довкола діє ся?

А тоді, піднісши голови, добачили що замок оточений потрійним муром. Перший був камінний, другий залізний, третій начеб з шкляного каміня. Поміж мурами широко розливалася вода, начеб памогутнійша ріка і перехід через неї був неможливим. В мурах тих, одна лиш була брама сильно обварована і замкнена: ніде іншого входу. На мурах знова сиділи сильні сторожі. На камінім мурі сидів змії при змії, порекаючи огнем і смородливим димом: на залізнім мурі сиділи потвори та бридкі поєтаті з довгими шиями аж до хмар і хватати там все що лиш там показалоб ся, нарешті на третім мурі були великанські птахи з залізними дзьобами і базурами, а злітаючи з гори кидали ся парами або й чвірками на кожного зближаючого ся і хватаючи уносили у воздух, щоб розшарпати в леті і серед найбільшої муки шнурнути з гори кровю текучі кавалки тіла. Таке скільне обвароване хтож перебуде, хто побідить і до замку добє ся? Тягне серце на вид той сумної дівниці, кишить кров і затискають

ся п'ястукми на муку котру тернить, але-ж як там добити ся, як покопати ті всі труднощі?

Не зневірив ся провідник, але казав цофнути ся всім, копати рів і зробити з землі високій вал. Там своїх умістив очима від замку і наказав під великою карою обертати ся очима до замку. Сам знова слідив що навколо діяло ся і придумував над способом, як би діла довершити.

Як змії огнем одурили, до камінного муру дотерли і брами виломили, лебедів накормили, на воді даремне будували, вода розступила ся, велитчі з лебедів вирости і мури позникали.

Одної ночі провідник побудив всіх і казав на против брами розпалити широкий сгоць, а за огнем уставив своїх в такім порядку. Наче-б штурмом на брами вдарити хотїли. Як лиш піднесли воєнний вереск і до огню зближали ся, всі змії в ту сторону почали плювати забиваючим огнем і бухати смородливим димом. Провідник тимчасом в иншу сторону відійшов і перепровадив своїх без жадної шкоди аж під камінний мур, так, що плечима кожний приляг до нього. Доглянув був і зміркував, що змії мали одностайні карки і лиш

на відали шкодили, бо не могли карку нагнути, близько самого муру, не могли шкодити ніякому.

— Гей! на вас тепер черга, хитрі майстри! — гукнув провідник. — На старім мечі читаю:

— „Сильні замки, ключ страчений”. Покажіть свою штуку і доробіть ключ, розквійте замки.

В мить кинули ся до брами ремісники: кождий оглядає, пробує, думас, голову собі сушить, але замки сильні: ні замку отворити, ні добути брами. Які лиш ключі на світї, один по другім добрано, штовхано, але ні один не придав ся. Тоді згодили ся на те щоб розпалити великий огонь, розпалити браму, а потім в розпаленій брамі діру вирубати. Як порадили ся. — так зробили, а коли залізна брама розпекла ся, з великим гуком сама отворила ся. Заревіли змії, почали самі на себе плювати огнем, а відтак змії, камішний мур і кована брама зникли без слїду.

За ними дав ся чути голос діда:

Хто витривас.

Щаслив буде...

Але тепер перед ними широка вода, ніде моста, ніде броду: за водою залізний мур

за ним потвори з довгими шиями. На воді стадо лебедів по тій стороні. Бідні птахи! голодні, пуждені, даремно тут шукали їди; — тут беріг камінистий, чиста вода, ні риби, ні хробачка в воді, ні стебельця трави. По другій стороні поживи досить, але там хватають ті потвори і перекидають через залізний мур в сторону замку, а тоді дикі птахи в повітрі в гавалки розшарпують.

Змилосердився провідник над бідними птахами і що було можливо зерна їм на беріг наєшав.

Але як тут перекрасти ся через воду?

— Будувати міст! — казали одні.

— Будувати лодки! — казали другі.

— Єшати греблі! — радили треті.

Провідник зібрав ремісників, і казав в прох місцях трояку почати роботу. Тут теєлі забірали ся до збудованя моста, там інші лодки збівали, а там знова єшали греблю. Все даремно, бо вєсь топуло в воді так, що зникли найбільші бальки, зникли лодки, нагезена земля топула без сліду.

— Плиім за нею! гукнув провідник і кинув ся в воду. Змигь іншіли за ним вєї, вода розступила ся і сухою погою перейти було можна. Стадо лебедів стїгнуло крилами і

Великий гнів огорнув всіх, що на пічо скидаючи з себе вид птаха, виростло в очах здивованих на сильних великанів, від стін до голови в желізо кованих. За ними озвав ся гольбе дїда і сказав:

— Відважним побїда.

А тоді єї велитїї ганули ся на потвори і хватаючи за довї ниви, в сильних долонях ду сили. Провідник одягоє цѣфнути ся велїв, бо бачив не рівну борбу малого числа велитїїв з незвичайним множеством потворів. Велїв радше вижалообленї к слоди дерева ващовнитє смолою і зашладеною сїркою і те падати потворама на хватанє і коли їх так з одної сторени одурювано, він рушив шаним боком зі своїми під браму желізного муру і перейшов сухою ногою де розступила ся вода.

Потвори ганули від хватаного в пащєку палива. Ренту докінчили велитїї, а коли провідник зі своїми станув у брамі, вже на желізнім мурі було пусто. — вже зникли потвори.

Рукою велитїїв піднятї, стали мушцини гїдвжїї на верху желізного муру, той за кождим їх стукненем малїв і малїв, в землю влазив, аж остаточно зрівнав ся з землею цїлковито.

За ними відозвав ся голос дїда:

— Милосерний навіть для птаха, знаходить і в нїм великого приятеля.

VIII.

О кіпячій ріці, мідяних рибах, деревах в кішних лицарів перемінених і як зник третій шклянний мур.

Перед ними була тепер кіпяча вода, в нїй риби дивачного вигляду з мідяною лускою. З їх панців, мовби з панці крокодильїв, сторчали острі кли, над берегом стояли величезні дерева, пачеб з заржевілого жезїза і скринїли прогнибаючи, що власного слова зрозумїти не було можна. На послїднїм шкляннїм мурї сидїли густо при собі великі пугачї.

— Тут горою не можна, треба буде долиною! — закликав провідник. Сей час казав копати глибоко під водою яму, щоб підземною дорогою дійти до замку. За перним порушенням землї схилили ся дерева в панямї води, а як лини її дїтнулись, вода віпяча зникла, зник останній мур, пугачї на замку осїли, а над берегом показав ся на місце дерев ряд кішних лицарїв, із риб о мідяній лусці, вп

ходили піхотні лицарі і ставали до ряду під розказ провідник: . котрий готов був хотьби й внутра землі dokonувати ся, щоб лиші повзтого заміру не залишити.

IX.

Як йдучи на замок з пугачами бороли ся, земля розступила ся, огні з пропасти бухали, вода їх залляти грозила, а чудесна поміч їх виратувала.

Тепер став перед ними самий лиші замок, вже кождий бачив навіть слези в очах умученої дівчиці і чув її глухий стогін.

— Гей рука в руку! — гукнув провідник. — меч до руки, душу здати на Бога і далі за мною в боже імя! А справивши ряди як слід, сам на переді рушив на замок, а люди новні загалу йшли за ним.

Нагло стріпотіли влитенські птахи і злітаючи з замку мов градова хмара затьмили сонце: як шум збуреного моря, так птахи зчинили шум у воздуху: кинули ся на перний ряд, в котрім йшли ті в желізо ковані велитії, але тим шумом нічо не шкодили і дзюби їх не ранили, що велитії не дармували, тож

одних руками подуєли, а рента зникла з
воздуєї.

Они йдуть наперед, як нагло перед ни-
ми розступає ся земля і з пропасти бухає ог-
нем. Але-ж впеувають ся на перед ті кінші ли-
царі і дрибпрають давний вид дерев і кла-
дуть ся помостом, по котрих переходять веї.
Параз! Згасли огні і зірвали ся пропасти.

Провідник наперед веде, але по другій
стороні замку чути шум води, котра ось туг
під поги лієсь, начеб хвилі розгуканого мо-
ря.

Згуба їх немінуча, бо втечи ніхто не веє,
а вода від разу впеоким муром на них ва-
лить ся. Але в сїй хвилі змінюють свїй вид кін-
ші лицарі а йдучи бачуть перед собою таму з-
густих дерев і взносячу ся землю, вода за-
тримуєсь, цофас і никне, що по суші могли
йти далі.

— Доси чудова якась прислугувала нам
поміч. — закликав провідник, — ренти не-
хай наша власна довершить спла і голова! За-
мною, хто бажає освободити пецаєливу і ви-
дертний брилянт.

Як на замов рушили, страхів побідили, до золотих стін дотерли, драбину закинули, браму отворили, потім зі страху попадали, золотокрилий лицар взніс ся на вежу, там білий птах перед ним летів, пугачів побити поміг. а потім зніс єго з дівцею на землю і що стало ся потім.

Рушили сміло до замку, не зважаючи на всякого рода страхи, котрі йшли на них. Вишло наперед стадо биків синячих бгнем і мірячих на них рогами — віднерли мечем. Випали страшні якісь потвори, паче найобридливійші з страховиц невольних. — сі уступили перед неустрашеними. Снівав ся огонь, летіли кулі, они себе не падали і з кроку не уступили, але з окликом: „В імя Бога!“ дотерли до самих стін золотого замку аж руками об нього оперлись. Але замок замкнений на сім замків, ключа нема, один тільки вхід.

— Закинути драбину! ціль наших бажань на вежі! там панна люба, там її виволодити треба.

Так розказав провідник, а тоді ремісники паробили драбину, закинули на дах і ступаючи за провідником з щобля на щобель, дотрали до вежі.

В тім відозвав ся голос діда старця:
Хто при своїм силъно стоїть,
Трудів страхів ся не боїть:
Хто розважно річ провадить,
В кождім разі добре радить;
Той на веринку там осяде,
Чого прагне, то здобуде.

Слова ті додавали всім відваги, що не зважали на йицо, але поступаючи один за другим шили ся що раз вище і вище.

Тимчасом ремісники доробляли ключі до замку і доказали того, що отворили злота браму.

Заскрипіли завіси, розступили ся подвої і цілий замк кинули ся вперед, держачи як в підрагиваннє, начеб стіли на трієвннї. Здавало ся, що стіни звалиють ся, що зарвуть ся скеліни, занадуть ся дахи і всіх приженять. Сї ветрі увійшли отвертою брамою, почали гайкати, другі знова ветрі шили ся по драбннї, переважались і утікаючи на відворот, трутили одні других.

Він дини сам один, він відважний про ідник, на йицо не зважаючи, йшов далі, а йшов начеб в воздух. Валили ся мурі, дах занадав ся, драбина унала, а він йшов далі одно ма-

ючи лни на думці. — дівницю, котру йшов о-
свободити .

І ось змігь вирости му золоті крила, на-
че божему післанцеві! Сї крила уносили його
више і вище, білетачи в сонячних про-
мінях, а з западаючого ся замку вийсе ся па-
вло білий птах, стрівав з ніг і крил пуга і ви-
стрілив скорим летом на провідника і товари
на вносичому ся в гору лицареві, — нім до
летів до вершка вежі.

Тут три сові кинуло ся на золото-крило
го лицаря і почала ся страшна боротьба, яку
стачують хиба крилаті духи. Він вистягнув
старий меч, сам єдин високо понад своїми до
вершив послідної побіди і убив сї страшні
птахи і перетив ланцохи на дівницї.

Сильним разом хвятив — освободжену,
а білий птах взяв їх на себе і легко на землі
всадив. Звалилась величезна вежа з замку:
на місци де стояв замок не лишило ся й слі-
ду.

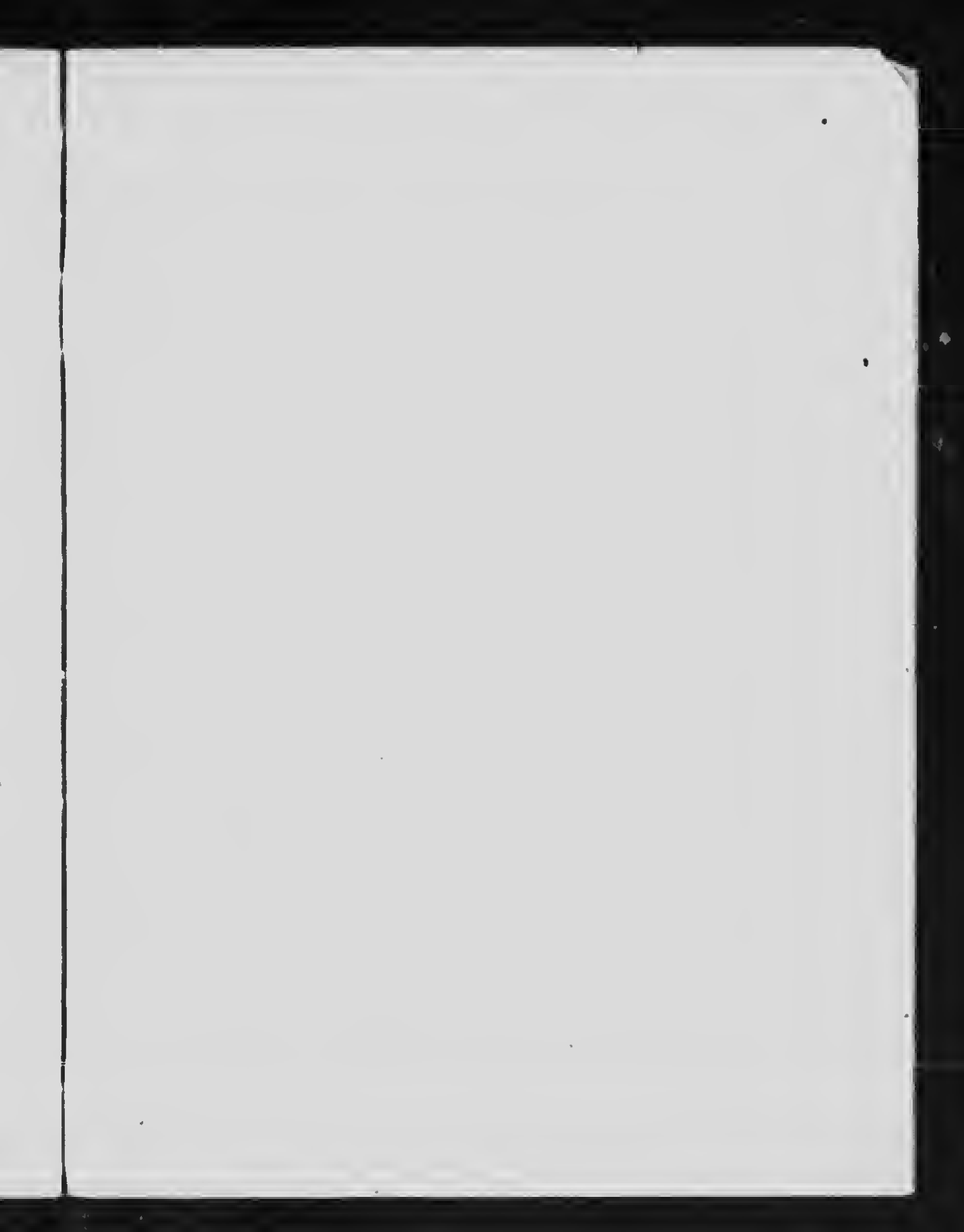
І встали з румовиц ті, котрі були внади
з страху, і стала ся велика радість між всі-
ма. Великани і кінні лицарі поклали ся на зе-
млю щоб пвідпочити стом смерті. Були то
ті, котрі шукали в давнійшій часи дівчини, але
не витревали до окінци.

Освободжена дівчиці цвила черною молодостию і вернула з лицарем до батьківської землі, а за нею шаєте і благословенство, котрерозляло єя по цілім світі.

З'ушишилось шуканє і туга за пропавшою, котра при боці золотокрилого лицаря — провідника стала єя в батьківськїм краю вєїх шаєю.

КОНЕЦЬ.

Біблія

ІСТОРІЯ БІБЛІЇ НА СТАРОГО І НОВОГО ЗАВІТА

апробована др. П. Киньконом Кир Сотером.

— Вийшла з друку і мовля її у нас набути. —

256 сторін з 62 образками і картою Палестини.

В твердій обраві коштує лише 60 цт.

ІСТОРІЯ БІБЛІЙНА

Старого і нового завіта на 140 сторін, багато образків. — 40ц.

Книжка ся повинна знаходити ся у кожній хаті. Як Історія Руси-

України є історією нашої земської вітчизни, так Біблія є

історією нашої небесної, вічної вітчизни.

АПОСТОЛИ і ЕВАНГЕЛІЯ

На неділі, празники і дні святих цілого року, після уставу св. Грегорио-Католицької церкви (правдивий передрук красавого видання) потверджено львівським митрополитом. — Ціна..... 50ц.

КАТИХИЗМ.

християнсько - католицької релігії.

ОДОВРЕНІЙ ЦІЛИМ ПРЕОСВ. ЕПИСКОПАТОМ.

Сторін 96 і коштує всего 25 цт.

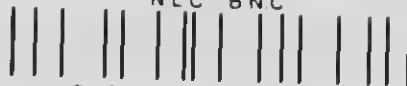
Катехизм — се дороговказ, що вказує нам дорогу до ціли, до якої ми призначені. — Катехизм потрібний кождому без огляду на вік і стан, а вже дїтка руська дитина не може вчити ся добре в школі релігії без Біблії і Катехизму.

Пам'ятка Вінчаня.

На прохорошім грубім папери, вионана в 6-ох красках. — (До оправи в рамці). Кождий повинен се мати у своїй хаті. — 50ц
Перший Християнський Стінний Біблійний Календар на 1918 р.
З гарними біблійними образками, нумерами і на кождий день що иншого гарного з Письма Святого до читаня написаво. —
Ціна лише 25ц

Ruska Knyharnia 848-854 Main St.
Winnipeg, Man.

NLC BNC

3 3286 03378370 1

Найновіший і найпрактичніший

Русько-Англійський ЛИСТІВНИК

або підручник до писання листів в обох
язиках — руським і англійським — в
справах промислових, торговельних і
т. пв.

Із залученем взірців різних урядо-
вих письм, приписів поштових правил
етикети (товариських приписів) шодев
вого життя, контрактів, оголошень, век-
слів (нотів), правних приписів, що до
видаваня векслів (нотів), приповідок і
діялектів (наріччя) руських, англій-
ських і т. л.

Отсей підручник є призначений осо-
бливо для ужитку в Канаді і Спол. Дер-
жавах Півн. Америки застосований до
потреб і умовин їх життя. Того рода
листівник є конечно потрібний для У-
країнців в перешенці (в писаню листів
до Англіїїїїї і на відворот). Уложив
М. Б. Ясенівський. Сторін 288. Ціна
одного примірника75 ц.

В оправі коштує\$1.00

Пішіть по катальог книжок і му-
зичних інструментів на адресу:

Ruska Knyharnia

848-850 Main St. Winnipeg, Can.

